

LAIVAS

No. 47. Metai X

Lapkričio-Nov. 15, 1930

LŠR vaist.
respublikinė
biblioteka

L A I V A S (THE SHIP)

Published Weekly by Marian Fathers

Entered as second-class July 12, 1921 at the post office at Chicago, Ill. under the Act of March 3, 1879.

PRENUMERATOS KAINA:		SUBSCRIPTION RATES:	
Metams	\$2.00	One Year	\$2.00
Pusei metų	\$1.00	Six Months	\$1.00
Vienam num.	\$0.05	Single Copy	\$0.05

“L A I V A S”

2334 South Oakley Ave.,

Chicago, Illinois

XXIII SEKMADIENIS PO SEKMINIŲ

L e k c i j a .

PILYP. 3, 17—21; 4, 1—3.

BROLIAI: Būkite mano sekėjai ir žiūrėkite į tuos, kurie taip elgiasi, taip kaip turite pavyzdį mummyse. Nes daugelis, apie kuriuos aš jums dažnai kalbėjau, (dabar gi ir su ašaromis sakau) elgiasi kaip Kristaus kryžiaus neprieteliai. Jų galas pražuvimas, jų dievas yra pilvas ir jų gyrius susideda iš jų gėdos, nes jie trokšta žemiškų dalykų. Mūsų gi elgesys yra danguje. Iš ten taip pat mes laukiame Išganytojo mūsų Viešpaties Jėzaus Kristaus. Jis pakeis mūsų žemumo kūną, padarydamas jį panašų į savo skais-tumo kūną ta jėga, kuria jis gali taip pat visa sau pavergti.

Taigi, mano mylimiausieji ir labai pagaidaujamieji broliai, mano džiaugsmas ir mano vainikas, taip stipriai stovėkite Viešpatyje, mylimiausieji.

Aš prašau Evodiją ir meldžiu Sintike būti vienokios nuomonės Viešpatyje. Taip pat prašau ir tave, ištikimasis drauge, padėk jom; nes jiedvi su manim darbo-vosi evangelijai draug su Klemensu ir ki-

E v a n g e l i j a

MATO 9, 18—26.

ANUO metu, Jėzui kalbant mi-nioms, štai vienas vyresnysis priejo, pagarbino jį ir tarė: Vieš-patie, mano duktė ką tik mirė; bet ateik padėk ant jos savo ran-ką ir ji bus gyva. Atsikėlęs Jė-zus sekė jį su savo mokytiniais. Ir štai moteriškė dvylika metų sirgusi kraujo plūdumu, priejo iš paskos ir prisilietė jo drabužio siūlės; nes ji pati sau viena sa-kė: Jei aš prisiliesiu tik jo drabužio, pa-gysiu. Jėzus atsigrėžęs ir ją pamatęs ta-rė: Pasitikėk, dukter, tavo tikėjimas tave išgelbėjo. Ir tą pačią valandą moteriškė pasveiko. Atėjęs į vyresniojo namus ir pamatęs vamzdininkus ir užiančią minią, Jėzus tarė: Atsitraukite, nes mergaitė ne numirus, bet miega. Jie gi juokėsi iš jo. Kada minia buvo išvaryta, jis įėjo ir paėmė ją už rankos. Ir mergaitė atsikėlė. Gandas apie tai pasklido po visą aną šalį.

tais mano padėjėjais, kurių vardai yra gyvenimo knygoje.

Užsakykite “LAIVĄ” Savo Giminėms Į Lietuvą

Įstatymai ir Laisvė

Žmogus yra sutvertas gerai daryti. Pirmučiausias ir svarbiausias jo darbas yra pažinti Dievą, Jį mylėti, Jį garbinti ir Jam tarnauti. Tai apreiškė pats Dievas. Jėzus Kristus pasakė: "Ieškokite pirmiausiai Dievo karalystę ir jo teisybę ir visa tai bus jums duota."

Bet žmogus yra žmogus. Jis niekuomet nenustoja buvęs kūdikis; net senatvės susilaukęs. Bet yra skirtumų tarp jaunų kūdikių ir "apsenusių kūdikių." Jauni kūdikiai gainiojasi paskui vieniokius drugius, pasenusieji — paskui kitokius. Bet "drugeliai" niekuomet beveik nepranyksta žmonių gyvenime.

Vienok jų gyvenimas negali būti tik "drugelių" gaudymas.

Kūdikiai, besivydami drugius, dažnai nežiūri kur lekia. Jie pasidaro kartais sau, kartais kitiems skriaudą. Panašiai atsitinka ir su suaugusiais kūdikiais." Jie gainiojasi, vaikosi savo amžiaus "drugius" ir padaro didesnių skriaudų negu jauni kūdikiai.

Toki "kūdikiai" daro laisvai. Ta laisvė kenkia jiems, ir jų artimams. Ateina savaimė reikalas tokią laisvę apriboti.

Tokiems žmonėms trūko susivaldymo savęs. Tas trukumas buvo kenksmingas jiems ir kitiems. Kilo reikalas, kad kas-nors juos kontroliuotų. Jais pasidarė įstatymai.

Juo mažesnis yra savęs susivaldymo trukumas, tuo mažiau reikia įstatymų. Įstatymų skaičius auga su nykimu susivaldymo savęs nyksta tikroji laisvė. Jos vietoje įsigali palaidumas.

Įstatymas, jei jis teisingas, nėra laisvės varžytojas, o tik jos ginėjas. Jis yra pagalba save susivaldyti. Gi susivaldymas gražina laisvę.

Anot Kardinolo Hayes "įstatymas

yra šviesa, kuri mus veda. Baudžiamieji įstatymai neturėtų būti. Teisingai suprastas įstatymas yra šviesa. Jis yra žmonėms kaip šiaurės žvaigždė. kaip jūros šviesa jūreiviams. Šiaurės žvaigždė šviečia ir rodo kelią, jūros šviesa įspėja ir nurodo pavojus.

Jūreivis yra liuosas jų nepaisyti. Jis yra liuosas ir gali leistis ant uolų. Bet ar tai bus laisvė?

Mes gyvename tokiuose laikuose, kuriuose pasirodo jau daug tvirtinančių, kad tai bus laisvė. Bet tai yra tikrasis išprotėjimas.

Klausydamas įstatymų, tai yra, šviesos, žmogus saugoja savo gyvenimą ir gyvybę.

Įstatymas yra tikroji šviesa, jei jis eina ar tiesioginiai ar netiesioginiai iš Dievo. Kitaip jis bus priešingas Dievo valiai. Visų įstatymų versmė ir pamatu yra įstatymai duoti ant kalno Sinai ir mintis pareikštos Aštuoniuose Palaiminimuose.

Grynai žmonių įstatymai gali liesti bausmes, gatvėse judėjimą. Jų vykdymą remia kalėjimai ir policijos buožės. Bet kad įstatymai liestų žmogaus valią ir turėtų autoritetą, jie turi ištekėti iš aukščiau minėtų versmių, o ne grynai iš žmonių.

Taigi teisingi įstatymai eina kartu su laisve. Jie jos nevaržo. Jie tik gelbsti ją gražiai naudotis ir gina kitų laisvę.

Pirmyn ir Geryn

Mussolini su savo pasekėjais išgelbėjo Italiją nuo bolševikų vergijos. Nėgana to. Jis pastatė Italiją ant kojų. Jis savo įsakymais ir patvarkymais apšvarino jos miestus nuo purvų, sąšlavų ir visokių nešvarumų. Jis sutvarkė žmones. Nematysi dabar Italijos miestų gatvėse visokių valkatų, kurie išnaudodavo visus praeivius, itin svetimtaučius. Italija dabar daug kitokia, negu keletas metų atgal.

Mussolini suprato, kad tikyba ir dorovė yra visuomenės ir valstybės pamatas ir tvirtuma. Jis pasirūpino ir rūpinasi, kad katalikų Bažnyčia galėtų atlikti savo išganingą darbą Italijoje.

Didžiausias jo darbas — tai Laterano sutartis. Ją Šv. Tėvas įgijo nepriklausomą valstybę ir nėra jau daugiau "Vatikano Kalinys." Be to padarytas konkordatas tarp Italijos valdžios ir Bažnyčios.

Mussolini rūpinasi prašalinti iš Italijos gyvenimo dar vieną dalyką, kuris darydavo daug įžeidimų Bažnyčiai. Jis, būtent, veda prie to, kad būtų panaikinta tautinė šventė, kurioje kasmet buvo daromas atminimas tos dienos, kurioje ginkluota jėga buvo užgrobtas Bažnyčios valstybė su Roma. Tą minėjimą visuomet lydėdavo visa eilė įžeidimų Bažnyčiai ir tikybai.

—o—

1870 metais, rugsėjo 20 d. Italijos kariuomenė ginkluota jėga užgrobė Romą ir popiežiai nuo tos dienos pasiliko "Vatikano Kaliniai."

Premieras Mussolini pranešė, kad jis įneš į ministerių kabinetą pasiūlymą, kad tas užgrobtos dienos minėjimas būtų išmestas iš tautinių švenčių kalendoriaus ir kad to vieton būtų į-

nešta šventė Vasario 11 d., kurioje įvyko pasirašymai Laterano sutarties.

Gyvuojant politinei nesątaikai tarp Bažnyčios ir Italijos karalystės, rugsėjo 20 d. šventė visuomet buvo didžiai skaudi Bažnyčiai. Tą dieną josios priešai turėdavo progos atnaujinti savo puolimus Bažnyčios ir žerti ant jos visokių šmeižtų.

Šiomet ta diena praėjo labai ramiai ir tyliai. Nors valstybinės įstaigos iškabino vėliavas, bet darbas valstybinėse įstaigose ėjo kaip paprastai. Pramonės ir prekybos įstaigų vedėjams buvo palikta jų pačių nuožiūrai — ar paleisti savo darbininkus švęsti, ar dirbti. Romos miesto majoras neskelbė savo kalbos piliečiams. Buvo uždėtas vainikas ant paminklo žuvusiems kovoję už Italiją, bet be viešosios majoro prakalbos, kokią paprastai prie tos progos sakydavo.

Kitais metais Vatikane tą dieną nebūdavo teikiama jokių audiencijų. Popiežiškoji Gvardija tą dieną būdavo apsiginklavusi ir laikydavo sargybą. Šiomet taip nebuvo. Šventasis Tėvas priiminėjo audiencijon, kaip kasdien. Ginkluotos gvardijos buvo tik tiek, kiek visose paprastose dienose vartojama.

Taigi, šiometinis tos dienos minėjimas buvo kaip ir įžanga į visišką jo panaikinimą. Šv. Tėvas tuomi buvo patenkintas ir priimtisiems audiencijon dvasiškiems išsitarė, kad tas minėjimas įvyko paskutinį kartą, kad jis turįs užtikrinimo taip manyti.

“Laivo” Skaitytojų Balsai

Gerbiamieji:

Kur tik pasisuksi, visur kalbama apie mūsų dienų jaunimą. Visur visi skundžiasi, kad jaunimas smarkiai genda. Jis netenka tikėjimo ir dorovės. Jis apleidžia tėvus ir paskęsta palaidumo bangose. Nežiūrint to, per spaudą niekur tikrai, teisingai, aiškiai neišaiškinta, kas mūsų jaunimą sugadina, ištautina, kas atskiria nuo lietuviybės.

Pirmučiausiai dėl to tenka kaltinti tėvus ir motinas. Jie apsilėjo. Jie nekalba kartu su vaikais “poterių” rytais ir vakarais. Jie net jau nei nemokina poterių. Vaikams tatai atrodo, kad tikėjimas ir jo pildymas yra visiškai menkas dalykas. Vaikai, neišmokinti gerbti tikėjimą ir garbinti Dievą, negerbia tėvų ir nei jokių vyresniųjų. Jie negavo supratimo, kad tokią pagarba reikalinga.

Antra jaunimo gadinimo versmė tai nepadori spanda — laikraščiai, magazina, knygos su šlykščiais paveikslais ir tvirkinančiais skaitymais.

Tie paveikslai užkrečia bernaičių mintis ir širdis paleistuvyste, nešvariais vaizdais, o mergaites veda prie biauriausių, nepadorių, paleistuvystėn traukiančių parėdų. Jų dauguma neteko net menkiausio katalikiško kuklumo. Jos visur skleidžia savo išvaizda paleistuvybės dujas, kurios kitus svaigina. Gi pačios to nejaučia ir tvirkintojai nei spaudoje, nei prakalbose, net nei per pamokslus nėra užtenkamai smerkiami. Reikia tai daryti. Dar nepervėlu.

Trečia gadinimo versmė — tai baurios stovilėlės ir paveikslai namuose ant sienų, ant stalų, ant pianų ir kitur, net miegamuosiuose kambariuose.

Dabar net daug katalikų nori pasirodyti “progresyviais”. Dėl to jų namuose nematysi šventųjų paveikslų; nerasi stovylėlių Jėzaus ar Marijos, bet kitokių

šlykštynių tai pilna. Mat, toki katalikai bijo, kad neižeistų bolševikų jausmus, o nežiūri, kad jie žudo patys savo vaikus. Jie toлина savo vaikus nuo visko, kas katalikiška, kas primena tikybą ir svarbiausius gyvenimo reikalus, o stumia artyn su bedievybės ir ištvirkimo padarais.

Ar gi jau nėra inteligentų žmonių, kurie tinkamai ir suprantamai išaiškintų jaunimui visas baises išdavas, prie kurių veda tie dalykai? Ar dvasios vadams užginta aiškinti apie dorą, apie ateitį? Ar jie neturi laiko, ar nerūpi jiems jaunimas, kad jis neginamas ir neišpėjamas nuo visų blogumų, kurių susilauks ir nuo prapulties, kuri jį laukia.

Daug yra knygų, bet viena turėtų būti knyga kaipo šaltinis apie dorą gyvenimą, apie ateitį, sveiką kraują, sveiką protą, sveiką sielą ir sveiką kūną.

Visur girdi tik apie turtus, mokslą, pasisekimus, laimikius, o apie dorą ir teisingą gyvenimą ir tikrąją Dievo ir artimo meilę tai nekeliamas balsas. F. C.

“Laivo” pastaba. Daug tiesos tas “Laivo” skaitytojas pasakė, bet ne viską gerai gyvenime pamatė ir išgirdo. Jis labai gerai nurodė versmes, iš kurių eina jaunimo sugedimas, bet neteisingai ir persiaurai pastebėjo, kad nieko prieš tai nedaroma.

Dvasios Vadai rūpinasi jaunimu. Jį organizuoja, per laikraščius jam nurodymų ir įspėjimų teikia. Per jaunimo seimus jie nurodo naujus kelius į stiprinimą tikėjimo ir dorovės. Knygelių jaunimui pritaikintų yra labai daug lietuvių, o itin anglų kalbose, tik nėra užtektnai uolių platintojų jų. Dvasios vadai nepajėgia visų darbų atlikti.

Anglų katalikų tarpe veikia pasaulio ni misijonierių kuopos; reiktų ir lietuviams panašių misijonierių lavintis.

Žmogžudis ir "Žmogžudžiai"

Apsiginklavęs plėšikas ir kerštininkas užmušė žmogų. Jis tuojaus gavo vardą žmogžudys. Jį visi smerkia. Jam reikalauja bausmės. Žmonės nenori, kad jis gyventų jų tarpe.

Policija jį gauda. Sugavo. Teismas nuteisė jį nužudyti. Jis nužudytas. Žmonių visuomenė patenkinta.

Atsirado kitas žmogžudys. Jam to paties likimo visi velija, kaip ir anajam. Gi tie žmogžudžiai nužudė tik vieną ar du žmones. Del ko taip smarkiai visi jiems reikalauja skaudžios bausmės, kuomet biauresniems "žmogžudžiams" daugybė žmonių padėką reiškia?

Kiekviena žmogžudystė turėtų būti smerkiama ir visiems žmogžudžiams vienokis "atlyginimas." Gi dabar vieniems kartuvės arba elektros kedė, o kitiems garbės vainikas.

Dabartinėje gadynėje įsigalėjo "žmogžudžiai," kurie ne pavienes žmogystas, bet ištisas eiles žmonių žudo, net ištisas tautas žudo.

Šiais "žmogžudžiais" yra visi doros pūdytojai, tai yra, palaidos moterystės, gimdymų kontrolės, divorsų, abortų ir kitų baisenybių skleidėjai ir remėjai.

Šiuos dalykus nekurie "mokslinčiai" kelia padangėna. Juos laiko žmonių visuomenės laime. Tokie "mokslinčiai" yra žemiausios rūšies "žmogžudžiai" ir žmonių pūdytojai. Jie vienais metais daugiau išžudo žmogysčių, negu žiauriausias kelių metų karas.

Kaip tai smarkiai apspangus yra nekuri žmonių visuomenės dalis. Ji, vietoje smerkti tuos naujuosius "žmogžudžius," tai jiems garbės vainikus pina. Matai, šie "mokslinčiai" žudo žmonių, tai kaip jiems ką sakysi? Kaip juos smerksi? Dar

apšauks tamsuoliu, atsilikėliu nuo šių laikų pažangos.

—o—

"Ladies First." Moterims reikalaujama pagarbos. Nekurie bučiuoja jų pirštelių, baltas rankes. Joms užleidžia pirmesnes vietas.

Visa tai gražu. Kodel negerbti moterų?

Bet jei jau gerbti, tai visur ir visuose tinkamuose dalykuose. Bet ir moterys privalo save gerbti, kad jos nori būti gerbiamos, arba kas nori, kad jas kiti gerbtų.

Seniau buvo laikoma didžiu pasižeminimu lytiška paleistuvystė. Paleistuvystės namai ir jų įnamiai buvo skaitomi visuomenės dėme.

Dabar kur-nors visose šalyse, bet itin bolševikų "rojuje," didžiuojamasi, kad paleistuvystė ir jos namai nyksta arba išnyko.

Galimas daiktas. Bet deja! Pranyko ir nyksta senoviškosios lytiškosios paleistuvystės aukos, bet jų vietą užima labai, labai žymi moterų dalis.

"Companionate marriage," gimdymų kontrolė, abortai ir divorsai yra moterų didžiausia negarbė, yra jų pasivergimas.

Moksliški "žmogžudžiai" parengė moterims tą liūdną likimą. Jų daugelis dar to nemato; savo tuo likimu džiaugiasi.

Bet jau atsiranda vis daugiau kovotojų prieš tuos "žmogžudžius."

Iki šiol juos smerkė ir smerkia katalikų Bažnyčia. Jai talkon eina medicinos ir kitoks mokslas.

"Vienna Reichspost" laikraštis praneša, kad smarkų karą "žmogžudžiams" iškėlė daktaras A. Mayer, Klinikos direktorius ir Tuebingen'o Universiteto profesorius.

Jis išleido knygelę vardu: "Mintys apie Modernę Lytiškąją Dorovę." Joje jis pasmerkia "naujosios mokyklos doros ir higienos" šalininkus. Jis juos išvadina tikraisiais "šarlatanais."

Jis, kaipo Klinikos (ligoninės) direktorius, patyrė, kad tų "žmogžudiškų reformotų idejų" platintojai ir remėjai begaliniai padidino lytiškųjų ir nerviškųjų ligų skaičių, didžiai išsiplatino gimdymų kontrolė, įnešė sunaikinimą žmogiškos ir kultūrinės vertės, gludančių kiekvienoje kilnesnės minties moteryje, sugriovė šeimyninį gyvenimą ir visuomenės tvarką. Del to jis smarkiai ragina grįžti prie senosios krikščioniškos tvarkos ir dorovės, "išlaikyti ženybinį ir šeimyninį gyvenimą, auklėti jaunuomenę, su-

prasti, kad jos laukia atsakomybė ir kad ji turi saugotis nuodų, ardančių šių laikų socialinį gyvenimą ir kad ji įsitikintų, jog tikėjimas ir religinis gyvenimas yra nesugriaunama jėga toms piktybėms nugąlėti."

Tą "žmogžudžių" darbą labai pajuto itin Centralė Europa. Gimimų skaičius ten smarkiai puola žemyn. Nekurioms tautoms grėsia išnykimas iš pasaulio, jei gimimai taip mažės, kaip dabar.

—o—

Tai pamatė ir tikėjimo naikintojai. Dabar bando suktis atgal, bet nelengva tai padaryti. Lengviau žmones suklaidinti, lengviau jiems tikėjimas išplėsti, bet nelengva jis grąžinti.

VALANDĖLĖS PO ŠV. KOMUNIJAI.

Priėmus Jėzų savo širdin Šv. Komuni-
joj, praleisk nors kiek laiko šventame susitelkime, be lūpų maldų. Pagarbink Jį tylėjime ir atsisėsk kaipo Magdalena prie Jo kojų, nužemintoj pagarboj ir meilėj. Žiūrėk ant Jo kaipo Zakiejus. Mylėk Jį kaipo Marija Jo Motina.

Vadink Jį savo Karaliu, Sužiedotiniu savo sielos. Sakyk Jam, "Kalbėk Viešpatie, nes Tavo tarnas klauso." Aukok Jam save patį kaipo menką Jo tarną pasirengusį išpildyti visame Jo šventą valią. Palenk savo širdį po Jo kojom kaipo mažą krėslėlį, tegul Jis uždėdamas savo švėstas kojas sutrina tavo savymeilę ir puikybę.

Kuomet tavo siela paskęsta ir pasilieka susitelkime, ramybėje Jo šventos akivaizdos, neieškok būdų ją išblaškyti, nes tai yra šventas miegas sielos ant Jėzaus krūtinės yra tai brangi malonė, kuri stiprina ir vienija sielą su Jėzumi, ir ji yra daug nuopelningesnė negu kitos maldos.

Kuomet tas pirmutinis sielos stovis pračina, tada pradėk daryti aktus padėkos meldimo ir t.t. Garbink Jėzų ant sosto savo širdies. Bučiuok Jo švenčiausias kojas ir pervertas rankas. Išsėkis ant Jo švenčiausios širdies, kuri dega meile del tavęs. Aukok Jam raktą tavo širdies namelio kaipo Šv. Katarina iš Genoa su pilna galybe daryti ką Jis ten nori.

Dėkok Jam, kad Jis tave taip išaukštino ir numylėjo, jog leido tau priimti Šv. Komuniją, tokiam menkam, nuskurdusiam, netobulam ir neištikimam sutvėrimui. Šauk Mariją, Aniolus ir dangaus šventuosius, kad jie dėkotų, garbintų Jėzų už Jo tokią didelę malonę, vienįdamas savo menką dėkingumą su dėkingumu Marijos Aniolų ir šventųjų.

Apverk savo nuodėmes su Magdalena, apkabines Jėzaus kojas. Iš atgailojančios meilės plūsta sraunus šaltinėlis šventų ašarų, ir nėra galima nei manyti, kad jos būt paniekintos.

Gėlėlė.

Sielos Takai Tobulybēn.

Rašo *Kun. D-ras K. Matulaitis, M. I. C.*

(Tąsa).

Bet skaudžiausiai žmogaus pojūčius, dažnai ir dvasią, prislėgia kūno ligos, nesveikata. Sulięęs, sunykęs žmogus, pats nebegalėdamas savo smulkiausių reikalų aprūpinti, jaučiasi našta saviškiams. Be to, nuolatiniai skausmai suremia kūną ir sopulių ugnis degina sveikatos likučius. Tokia sveikatos būklė — tai nevilties priežastis mažatikiams, o skaiestyklos apvalymas tikintiesiems. Jie žino, — „jog šio gyvenimo dienos trumpos yra ir piktos, sopulių ir prispaudimų pilnos,“ kaip randame knygoj „Apie Kristaus Sekimą“ (III k. 48 s. 2 n.), užtat naudojasi atsilyginimo maloningu metu.

Išorinių nelaimių priežastys gali būti šios:

1. maloningoji *Dievo Apveizda*, kurios žinioj visa yra. V. Dievas, mūsų geriausias Tėvas, valo skausmais mūsų pojūčius ir dvasią nuo visų nereikalingų ir žalingų prisirišimų. Jis nori, kad tobuli taptų tobulesniais ir teisingi šventesniais, teikdamas visiems progos skaiestyklą atlikti čia šiame pasaulyje.

2. Įvairūs nelaimingi atsitikimai; pav. ugnis sunaikino turtą, nuskendo brangus asmuo, patys paslydę, susižeidėm ir t.t.

3. Pikta žmonių valia. Pavydo, keršto ar kito nesuvaldomo geidulio vedini, jie teikia aštraus skausmo širdžiai ir nelaimių.

4. Piktosios dvasios darbai. Išganymo priešas naudoja jam prieinamas priemones ir, Dievui leidžiant, kaip pav. Jobas Sename Įstatyme neteko turtų, savo vaikų, gero vardo ir sveikatos, taip gali įvykti ir su kitais žmonėmis.

Galingas yra V. Dievas apsaugoti savuosius nuo tų nelaimių, bet jei Jisai jas leidžia, — tai vien tam, kad taptume tobulesni ir šventesni.

59. Nelaimių nauda.

Nėra žmogaus, kuris tikrai norėtų sau nelaimės. Pasitaiko, tiesa, tamsių žmonių, kurie

savo keikia, sau linkėdami įvairių blogybių; bet tai nesusivaldantieji, pamiršę ką patys šneka žmonės. Iš tikrųjų, nė jie sau nelaimės nenori. Nelaimė yra skaudus ir žmogaus prigimčiai priešingas dalykas. Bet nelaimių ir sielvartų bus. Apaštalas sako: „sielvartas ir suspaudimas kiekvieno žmogaus sielai, kurs daro pikta,“ (Rom. 2. 9) nes visi mus spaudžiantieji vargai ir nelaimės yra nuodėmių padariniai. Su pirmąja nuodėme atėjo didžiausia nelaimė — mirtis: „per vieną žmogų nuodėmė įėjo į pasaulį ir per nuodėmę mirtis.“ (Rom. 5, 12). Patys begyvendami, dažnai nusikalstame V. Dievui, tiesa, vieni mažai ką, o kiti net sunkiai V. Dievui nusideda. Mūsų nusidėjimai yra mūsų nelaimių tikrosios priežastys.

Jeigu žmogus nusikalsta prieš protingąją savo prigimtį, — jį sąžinė graužia, išmėtinėja nedorą veiksmą. Jeigu nusikalsta viešajai visuomeninei tvarkai, — ateina bausmės ir nelaimės iš pasaulinės valdžios pusės; jeigu gi nusikalsta bendrajai dieviškai tvarkai, — turi turėti bausmių nuo Dievo.

Kadangi nėra žmogaus, kuris begyvendamas nenusikalstų: „jei sakytumėm, kad neturime nuodėmės, mes patys save suvedžiojame, ir nėra mumyse tiesos,“ (1 Jon. 1. 8) tai nėra žmogaus, kuris ne kentėtų įvairių nelaimių, bausmių už nuodėmes. Jeigu neturėtų žmogus progos atsilyginti Dievo teisingumui už nuodėmes, begyvendamas ant žemės, tai, žinant, jog nieko sutepto neįeis į dangų, — būtų tikroji Dievo bausmė pašalinti nuo mūsų šios žemės trumpas nelaimės, suspaudimus, ligas.

Šv. Jeronimas sako, jog didelė Dievo bausmė ruošiama tam, kurio Dievas dabar nebauzdžia. Juo labiau bijome skaudžių bausmių, juo labiau bėkime nuo nuodėmių.

Visos šios išorinės nelaimės labai sekmingai valo nusidėjėlio ir teisiojo pojūčius ir dva-

sią. Dvasiniame žmogaus gyvenime išorinės nelaimės gali būti labai naudingos, ypač apsilidusiai sielai.

1. Paskatina prie atgailos. „Mudu juk teisingai, nes gauname tai, ko mūsų darbai verti,“ (Luk. 23, 41) kalbėjo atgailojantis piktadaris ant kryžiaus.

Išganytojas nelėjęs ir nepadare nei kurios nuodėmės, bet bausmę už žmonių nuodėmes prisiėmė ant savęs, palikdamas mums pavyzdį, kad sekiotume Jo pėdomis. „Jis nepadare nuodėmės, ir nerasta vyliaus jo burnoje,“ (1 Petr. 2, 22) sako šv. Petras.

2. Tos nelaimės pataiso žmogaus dvasią, kaip sako Jeremijas: „nubaudei mane, ir esu išmokytas, it nesuvaldomas jaunuolis“ (Jer. 31, 18).

3. Atitrukia žmogaus širdį nuo Dievo kūninių. „Viešpats davė, Viešpats atėmė...“ (Job. 1, 21). „Gerai man, Viešpatie, jog mane nužeminai, kad tavo teisybės išmokčiau.“ (Ps. 118, 71).

4. Pakreipia širdį prie artimesnio bendravimo su Dievu. Daug žmonių būna apsilidusių tikėjimo reikaltuos. Bet štai liga paguldė į mirties patalą mylimiausią asmenį. Neturint iš niekur tikros pagalbos, su ašaromis maldaujam Viešpaties suteikti mylimam žmogui sveikatos. Ko nepajėgė padaryti Dievo malonės, tą padare prispaudimas, nelaimė, būtent: pakreipė širdį prie Dievo.

5. Žymios pažangos dorybėse padaro siela, kuri, išorinių nelaimių slėgiama, drasia širdimi pasiima eiti skausmų pilnu ir kruvinu kryžiaus keliu paskui Jėzų į savo amžiną garbę. „Jei kas nori eiti paskui mane, teišsižada pats savęs, tegul kasdien neša savo kryžių ir teseka mane“, pasakė Išganytojas (Luk. 9, 23). Jei kas nori su Kristumi dangui karaliauti, privalo ant žemės pasidalinti su Kristumi Jo sopulingomis žaizdomis ir erškėčių vainiku.

60. Panaudojimas.

Išorinės nelaimės galime panaudoti savo

dvasios pažangai. Tikslus bus mūsų vargas ir skausmas jei jis mus pakels ir ves prie Dievo. Tai įvyks, jeigu —

1. neįpulsim į nusiminimą ir nebvilgtį. „Nes aš laikaus tos nuomonės, kad šio laiko kentėjimai negali lygintis su būsima garbe, kuri bus mumyse apreikšta,“ sako šv. Povilas Apaštalas. (Rom. 8, 18).

2. Jeigu prisiminsime ir atjausime, jog geriausio mūsų dangiškojo Tėvo daleidimu ištiko mus nelaimės, ir mažiau dėmesio kreipsime į betarpines priežastis: ar tai žmonių blogą valią, ar visuomeninę netvarką ir t.t. „Būkite išvermingi drausmės metu. Dievas elgiasi su jumis kaip su sūnumis; nes kurs yra sūnus, kurio tėvas nepabaudžia?“ (Žyd. 12, 7). Ir kartodami su Kristumi: „nejaugi aš negersiu tos taurės, kurią mano Tėvas yra man davęs,“ (Jon. 18, 11) pilnai atsiduokime V. Dievo valiai.

3. Jeigu norime nugalėti kilusį širdyje nepasitenkinimą, užsigavimą ir liūdėsį, darykime susitaikymo su Dievo valia aktus. „Viešpatie, atsimink mane, kuomet įeisi į savo karalystę,“ maldavo dešinėj pusėj kybas piktadaris. Ir Jėzus jį suramino: „Iš tikrųjų, sakau tau, šiandien tu būsi su manim rojuje.“ (Luk. 23, 43).

Skausmams surėmus dvasią ir karčioms ašaroms besiveržiant, nelaimėi ištikus, iš pasilgusių laimės akių, — padauginkim maldas, eikime dažniau prie šv. Sakramentų, o greit pajusime maloningą ir guodžančią Viešpaties ranką. Tada skauso ašaros virs karštos Dievo meilės himnu. Per skausmus pasieksime amžiną laimę ir garbę.

(Pabaiga).

Fatimos Švč. Mergelė

(10 metų sukaktuves minint).

Fatima — tai mažas avigonių sodžius ant Serra d' Aire plokštikalnių pačiame Portugalijos vidury. Žemė čia akmenuota. Dažnų sausrų metu ir vasarą čia viskas išdžiūsta. Ligi šiolei Fatima buvo niekam nežinomas skurdus kaimelis. Bet tai yra Švenčiausios Mergelės išrinktoji vieta, kur Ji savo galybę, gerumą ir meilę parodo. Dievo Apvaizda Fatimoj parodė susirūpinimą skaudžia žmonijos nelaime — žiauriuotu pasaulio karu ir nurodė taikos Priežastį. Nuo 1923 metų čia viešai eina vis gausesni maldininkų būriai. Tarp 11 ir 13 gegužės dienos 1928 m. Fatimoj apsilankė 300,000 žmonių. Jų tarpe buvo mokslo vyrų, karininkų ir net Portugalijos prezidentas, nors nuo 1920 m. valdžios buvo įsakyta išvarinėti čia susirenkančius žmones ir vietas viršaičiui buvo duota kariuomenės. 1922 m. kovo 6 d., kai Bažnyčia jau leido melsis į Fatimoj apsireiškusią Ražančinę Dievo Motiną, ligi šiolei "nesurastieji" vietos kopyltėlę išgriovė dinamitu. Jos vietoj dabar stovi bažnyčia-bazilika su 15 altorių, pagerbti 15 šv. Ražančiaus paslapčių. Ligi tol apylinkėj tikėjimas buvęs atšalęs. O dabar?... Visai kitaip.

Fatimos ganyklose 1917 metų gegužės 13 dieną trys maži piemenėliai, Chova de Zrios vaikai, ganė savo tėvų bandą.

Šie vaikai buvo dar visai jauni. Vyriausia buvo Lucija — dešimties metų, jos pusbrolis Pranciškus Marto — devynių metų ir Lucijos sesutė Hiacinta — 7 metų. Vaikai buvo pamaldūs. Kas rytas anksti varydavosi galvijus į ganyklą ir belaukdami pusryčių visi bendrai kalbėdavo Švč. M. Marijos karun-

kėlę. Ir šią atmintiną 13 gegužės dieną vaikai gražiu įpročiu taip pat pagarbino savo dangiškąją Motinėlę. Bet vos tik užbaigė savo ankstybą pusrytį, kaip bailsus žaibas zigzagais perskrodė apsiniaukusį dangų. Artinasi audra, pamane vaikai ir skubiai ėmėsi varyti avis į čia pat esančią pastogę. Tuo tarpu dar bailsiau antru kart sužaubavo ir atsiliepė galingas griausmas... O kartu ties artimiausia ažuolo viršūne pasirodė nuostabiai spindinti mergelė. Nusigandę vaikai pasileido bėgti, bet staiga pasigirdo malonus apsireiškimo balsas ir užtikrinimas, kad jiems nieko negera neatsitiksia.

Apsireiškusioji mergelė galėjo būti apie 18 metų amžiaus. Iš jos spindėjo nepaprastos prigimties gražumas. Ji buvo dėvinti baltu drabužiu, taip pat ir paaukuotu baltu apsiaustu; maldai sudėtose rankose laikė baltą ražančių.

Nuo išgąščio pirmoji atsigavo Lucija ir drąsiai paklausė: "Kas tu esi ir ko iš mūsų nori?"

— Ateikite čionai iš naujo trylikta dieną birželio, o paskiau kas mėnuo, taip pat ir spalių mėnesį, tada sužinosite, kas aš esu ir ko aš trokštu.

Pranas Marto nuostabios mergelės žodžių negirdėjo, bet matė nepaprastą jos gražumą; Hiacinta matė apsireiškusią mergelę ir girdėjo jos žodžius.

Lucija susijdomavusi paslaptingu malonios mergelės atsakymu ir manydama, kad tai apsireiškęs angelas, išdrįso vėl paklausti, ar ji, jos tėveliai ir visa jų šeima pateks kada nors į dangų?

— Taip, — pasigirdo atsakymas, — bet turite dažnai kalbėti šv. ražančių.

— Bet ką mes turime daryti, kad visi patikėtų jog mums iš tikrųjų ponias pasirodė? — buvo trečias klausimas.

— Tryliktoją spalį padarysiu dar didesnį stebuklą, kad į šį mano apsi-reiškimą visi įtikėtų.

Tuo tarpu iš už kalno pasirodė saulutė, o stebuklingai apsi-reiškusioji stauga išnyko kaip nebuvus.

Praslinko mėnesis.

Trylikto birželio; anksti rytą, leidus tėvams, vaikai džiaugdamiesi, išsiskubino į neužmirštamą vietą. Dabar iš-nauja, toj pačioj vietoj jiems apsi-reiškė nežemiškoji mergelė. Tuo kartu pa-prašė, kad vaikai atkalbėtų bendrai su ja ražančių. Išmokino juos net naują maldele, kurią turėjo kalbėti baigę kiekvieną ražančiaus paslaptį: “O mano Jė-zau, atleisk mums ir apsaugok mus nuo pragaro ugnies. Ateik su pagelba vargšėms skaistyklos sieloms, ypačiai toms, kurios labiausiai yra apleistos.”

Nežemiškoji mergelė be to paragino vaikus melstis už greitą karo pabaigą ir pakartoto didelio stebuklo pažadėjimą.

Trylikto rugpiūčio vėl skubinosi vaikai į savo mylimąją ir stebuklingumu pagarsėjusią vietą. Ant kalno jų laukė aštuoniolikos tūkstantinė žmonių minia, nes žinia apie stebuklingą Švč. M. Marijos apsi-reiškimą jau buvo išjudinusi visą apylinkę. Bet vietinis viršaitis, norėdamas sutrukdyti (kaip jis sakė) “burtų” plėtimąsi, vaikus apga-veš, išsivežė pas save ir paleido išlaid-kes net tris dienas. Be to, pagrąsė aš-triai nubausiąs, jei nepaskelbs, kad jie nieko nematę, bet tik melavę.

Devyniolikto rugpiūčio vaikai, nežiūrėdami viršaičio grasinimų, vėl nu-ėjo ant kalno ir iš nauja pamatė dan-gišką apsi-reiškimą.

Tuo tarpu visoj apylinkėje sklido žinia apie Švenčiausios Mergelės pasi-rodymą mažiems piemenėliams. Nors netikintieji dėjo visas pastangas ir aš-triai pašiepdavo tariamąją žmonių leng-vamanybę, bet rugsėjo mėn. ant kalno buvo susirinkus 25,000 minia, o spalį mėn. stebuklingo apsi-reiškimo laukė 80,000 maldininkų.

Atėjo karštai laukiama tryliktoji spa-lių diena. Ant Aire plokštikalnio susi-būrė tamsūs debesys ir šėlo smarki audra, o lietus pylė srovėmis. Maldinga minia buvo ant kalno per lietų ir audrą, ir laukė... Apie vidudienį liovėsi liję, saulės spinduliai prasiveržė pro sun-kius debesis ir pagaliaus saulė sušvito visu skaistumu, o vaikai pamatė jiems žinomą mergelę. Ji dabar apgarsino linksmą naujieną, kad “Ji esanti šv. Ražančiaus Karalienė ir trokštanti, kad toj vietoj būtų pastatyta bažnyčia, ku-rioj niekas nedrįstų niekinti Jos Vieš-patį. Ta vieta turėtų būti šventąja prie-globa, kurioje žmonės galėtų prašyti atleisti jų kaltes ir nuodėmes. Dauge-lis čia išgis ir įtikės, bet nevisi.”

Dangiškoji Viešnia ištiesė ranką į saulę ir išnyko...

Saulė sušvito visa savo galybe, — o žmonės pamatė negirdėtą dalyką. “Žiūrėkite į saulę!” — pasigirdo tūks-tančių balsų šauksmas. Iš tikrųjų! Sau-lė staiga nublanko, pradėjo suktis ap-linkui (apie savo ašį), o iš jos vidaus ištryško pėdas aiškių spindulių, žērė-damas vaivorykštės spalvomis. Išrodė, kad toks ugninis ratas apsi-autė saulės paviršių. Toks apsi-reiškimas pasikar-tojo tris kartus su 10 minučių pertrau-komis. Po to saulė lyg sprogo, subyrė-jo ir ėmė kristi žemyn. Susirinkę žmo-nės puolė ant žemės perimti baimės. Daug kam rodėsi esąs pasaulio galas. Bet ugnies ant žemės nenukrito. Po to

saulė švietė vėl kaip buvus. Žmonės išsiskirstė ramūs į savo namus.

Per daugelį savaitių plačioj apylinkėj buvo kalbama tik apie nepaprastuosius atsitikimus, kuriuos matė tūkstančiai. Nors katalikai ir bedieviai visi vienodai matė įvykius ant saulės, bet visai kitaip aiškino. Ginčai ėjo ir laikraščiuose. Tą dieną ant saulės nė viena astronomijos observatorija nepastebėjo jokių pasikeitimų. Niekas nesugebėjo natūraliu būdu to įvykio išaiškinti.

Per penkis metus (nuo 1923—1928 m.) Fatimoje ant stebuklingo kalno apsilankė per 2 milijonu maldininkų. Sakome „ant stebuklingo kalno,“ nes čia kaip ir Liurde pradėjo eiti sergą ir neišgydomi keliauninkai prašydami sveikatos per šv. Ražančiaus Karalienės užtarymą. Ten pat tuojau buvo pastatyta bažnytėlė ir ligonių prieglauda. Per sakytą penkmetį ten buvo apsilankę per 6000 ligonių, iš kurių tarpo 250 stebuklingai išgijo. 20 jų buvo sirgę sunkiomis votimis, 9—džiova, 8—plaučių dangos uždegimu, 4 buvo akli, 7—paraližuoti ir t.t.

Nieko nuostabaus, kad 13 gegužės d. 1928 mt. šventinti kertinio šv. Ražančiaus Karalienės bazilikos akmens buvo susirinkusios nesuskaitomos minios. Bažnyčia bus pastatyta iš Portugalijos katalikų aukų iš brangaus Portugalijos marmoro ir turės 80 metrų ilgio, 25 m. pločio; bazilikos bokštas bus 50 m. aukščio. Didinga liginė—sanatorija jau tuokart buvo pusiau baigta. Joje bus patalpa ir gydytojų biūrai valdžios pristatytų tyrinėti išgijimų, kurie dažnai įvyksta ir del 1921 m. čia atsiradusių trijų šaltinių vandens.

Tokiu būdu žemei nesuprantami dalykai vyksta dideliu sėkmingumu ir nuo Dievo nutolusi Portugalija jau turi sa-

vąjį Liurdą. Iš prancūziškosios šventovės perimtas paprotys laiminti Švenčiausiuoju Sakramentu atskirus ligonius. Kas vakarą apie 10 val. iš bažnyčios išeina iškilminga procesija. Prieš vidurnaktį prasideda permaldaujamosios pamaldos prieš išstatytą švč. Sakramentą.

Švč. Mergelės iš Fatimos garbei įsisteigė tam tikra brolija, kurios svarbiausias uždavinys—melstis už nusidėjėlių atsivertimą ir už sielas skaistykloj, ypač labiausiai apleistas.

Pagaliaus kyla klausimas: kas atsitiko su vaikais, kuriems apsireiškė šv. Ražančiaus Karalienė? Kaip šikiuose įvykiuose paprastai būna, taip ir čia—Apvaizda paliko juos žmonių užmirštus. Pranciškus Marto mirė jau 1919 m. balandžio mėn., už dviejų metų po stebuklingo apsireiškimo. Kitų metų (1920) vasario mėn. mirė ir jo sesutė Hiacinta. Gyva liko tik vyriausioji, drąsioji Lucija, kuri taip pat užsidarė seserų Dorotejiečių vienuolyno ramumoj. 1928 metų spalio mėn. 2 dieną ji padarė tame vienuolyne V. Dievui apžadus.

Suliet. Severinas. Imta iš „Šv. B.“

Mano Viešpats ir mano Dievas.

Brangusai Jėzau, ką daugiau Tu galėjai man suteikti, kad Tave mylėčiau! Suteik man malonę suprasti tą begalinę meilę, kuri privertė Tave tapti žmogumi, numirti ant kryžiaus ir pasilikti amžinai švenčiausiame Sakramente mūsų sieloms kasdieniniu valgiu. Ką daugiau Tu galėjai padaryti, kad įgytumei mano meilės? Aš turėčiau iš gailsties numirti, atmindamas, kad Tave užrustinau tiek daug kartų ir veltui išaikvojau tavo malones. Mano brangiausias Jėzau, aš gailiuosi iš savo širdies gilumos, kad Tave užrustinau. Aš myliu Tave, mano begaline Gėrybe, berybe Meile! Neatsisakyk, Saldžiausias Jėzau, vėl grįžti į mano širdį. Verčiau numirti tūkstantį kartų, negu prašalinti Tave iš savo širdies. Ateik Jėzau, ir uždegk mano širdyje savo meilės ugnį, kad visa užmiršęs, temastyčiau vien apie Tave, visame ieškočiau tiktai Tavęs, — mano begaline Meile ir

MUSŲ DARBAI

Kolegijos Remėjų Seimas.

KIEKVIENA diena ir savaitė artina mus prie ketvirtojo Marijonų Kolegijos Remėjų Seimo. Jo laukiame su viltimi, jog susiras karštų širdžių ir drąsių užsimojimų žmonių, kurie suras būdus sukelti būtinai reikalingą Kolegijai kurti Fondą ir, ilgai nelaukus, atidaryti mūsų jaunuoliams mokslo ir lietuviybės tvirtovę.

Šie 1930 m. daugeliu atžvilgių yra nepaprasti. Jubiliejai, sukaktuvės, nepaprastos šventės, nors kartu ir negirdėtas sunkmetis. Nežiūrint įvairių kliūčių, Kolegijos Fondas žymiai paūgėjo. Atsirado tai idėjai pasišventėlių. Stoją į sunkų darbą. Ėjo nuo namo prie namo ir nešė, ką gero gaudami, į Kolegijos Fondą. Taip, dideli ir kilnūs darbai tik prakaitu, darbu ir vargu pastiprinti išsivysto.

Šie Vytautiniai metai atgaivino daugely kolonijų prabočių dvasią. Nauju pasiryžimu pradėsime naują tautinį ir dvasinį gyvenimą.

Nesunku todėl atspėti, jog 1931 m. Lietuvių Kolegijai bus laimėjimo metai. Tik nereikia nuleisti rankų. Juk svetimi lietuviybę nestiprins. Savos tautos ir kalbos išsižadėjęliai mūs nesustiprins, neparems. Mums patiems reikia dirbti ir tiek, kad pajustume, jog pradeda sunku darytis. Juk siekiame kilnaus tikslo: norime sukurti Aukštesniojo Mokslo lietuviams bernaičiams įstaigą, kurioje matomas mūsų tautinis ir kultūrinis atgimimas. Mūsų tėvai negailėjo turto ir gyvybės, kad savo Tėvynę apgynus nuo priešų, ar-gi mes pagailėsime atliekamo dolerio, kad Lietuvių Tautos trečiosios dalies gyvybę sustiprinus, atgaivinus?

Todėl ir šiais metais paaukokime Ko-

legijos Fondan bent vienos dienos uždarbi, įsirašykime į Nuolatinius Kolegijos Remėjus, įkalbinkime bent du tris prisidėti į Kolegijos Remėjų eiles, remkime įvairiais būdais Kolegijos Fondą. Jis auga ir jau arti diena, kada apžiūrėję tinkamą vietą, padėsime kertinį akmenį mūsų pastangų garbingam vainikui — Kolegijai.

Tuo tarpu visi pagalvokime, kaip ir kuomi prisidėsime prie Kolegijos Fondo augimo. Iš visų laukiame patarimų, darbo ir aukų, nes be to negalima taip didelio darbo atlikti.

Kolegijos Remėjai:

Kat. Kisielienė Maywood, Ill. . .	3.00
M. Kirmilienė Worcester, Mass.	3.00
K. Milašienė Cicero, Ill.	3.00
Helena Noreikienė Rockford, Ill.	3.00
Ap. Šlegaitienė White Cloud, Mich.	3.00
Em. Galčiuvienė Blissville, L.I., N.Y.	3.00
J. Čiupas Blissville, L. I., N. Y.	3.00
B. P. Valutkevičius Detroit, Mich.	3.00
Barb. Viturienė Phila, Pa. . . .	3.00
Elzb. Norkiūtė Phila., Pa.	3.00
Ieva Pikūnienė Rochester, N. Y.	3.00
E. Skerienė Waukegan, Ill. . . .	3.00
Kun. P. Virmauskas S. Boston, Mass.	5.00
Kun. A. Balinskas Milwaukee, Wis.	3.00
Ag. Marčelionis S. Boston, Mass.	3.00
Mar. Tamašauskienė New Phila., Pa.	3.00
Sim. Kavolis S. Boston, Mass. . . .	3.00
O. Marcinkienė S. Boston, Mass.	3.00
Marc. Klikonienė S. Boston, Mass.	3.00
Ag. Krasinskienė S. Boston, Mass.	3.00
Ant. Grabijaliūtė S. Boston, Mass.	3.00
Gert. Grabijaliūtė S. Boston, Mass.	1.00
Mar. Martusevičienė Montreal, Can.	3.00
Louise Pavilonis Hartford, Conn.	3.00

(Bus daugiau)

Nuoširdžiai dėkojame gerb. Remėjams už aukas
Remėjų Centras.

Amerikos Lietuvių Žinios.

IŠ LABDARYBĖS CENTRO.

Chicago, Ill. Įvykusiame paskutiniame Labdarybės Centro mėn. susirinkime, spalio 29 d., buvo pateiktas sumanymas praplėsti sąjungos gailėstingą darbą. Kas kart daugiau atsiranda pavargusių lietuvių šeimynų. Reikia organizuotai teikti įvairios pagalbos. Tuo tikslu Labdarybės Centras išrinko penkių asmenų Centralinį Vargšams Globoti Komitetą.

Į jį tapo išrinkti šie asmenys: Kun. K. Matulaitis, P. Atkočiūnas, P. Fabijonaitis, J. V. Dimša ir M. Šlikas. Jiems pavesta suorganizuoti parapijose prie Labdarybių kuopų vietines Vargšams Globoti komisijas ir vadovauti visam šiam darbui.

KENOSHA, WIS.

Kenoshos jaunimas veikia. Turint savo tarpe kleboną patrijotą, beregint veikimas plečiasi.

Mūsų mergaitės: O. Laučiūtė, M. Mišaiūtė, E. Laučiūtė, O. Urbikaitė ir p. A. Lauraitienė labai gražiai išmoko vaidinimą "Piloto Duktė." Pakviestos į Racine, Wis. p. Onos Šakelienės pastatyti scenoje tą veikalą, mielu noru sutiko ir atliko labai gerai. Įvyko tikras vakarėlis. Pelnas skiriamas L. R. K. S. Am. 67 kuopai. Raciniečiai labai patenkinti Kenoshos veikėjais. Už gerą, geru žada atsilgyinti. *Nebuvęs.*

CLEVELAND, OHIO.

Šv. Jurgio parapijoje buvo 40 valandų atlydai. Žmonių rinkosi kasdien labai daug. Iš apylinkės buvo atvykę keletas svečių kunigų. Kas tik norėjo lengvai galėjo aprūpinti savo sielos reikalus.

Parapijos choras pasirodė labai dailiai. Dalyvavo visas pamaldas ir gražiai

giedojo. Būtų galima jis daugiau sustiprinti. Turime daug jaunimo, kuris paragintas mielai prisidėtų. Tuomet galėtų jis dar daugiau prisidėti prie savo parapijos reikalų, ruošiant įvairius parengimus. Dabar Clevelandiečiai vis stvarstosi svetimų "artistų", kurie juos pačius pajukia, pripasakoja įvairių "juokingų" nesąmonių ir su vėjais išvažiuoja. Ūgdykime vietos jėgas. Jų turime daug. Galėsime ir kitiems paskolinti. Neieškokime nei "varnų", nei "vanagų", kuomet savo tarpe turime lakštingalų. *Jaunuolis.*

ST. CLAIR, PA.

Spalio 22 d. turėjome smagią pramogėlę. Sugrįžęs mūsų klebonas kun. V. Matulaitis, gausiai susirinkusiems svečiams ir parapijonams, papasakojo daug įvairiausių žinių iš Lietuvos gyvenimo.

Lietuvoje yra daug duonos, mėsos, vaisių, bet maža pinigų. Užtat, žmonės bėga ieškoti pinigų į Ameriką, Kanadą, Argentiną, Braziliją, palikdami namie gausų stalą. Ten nuvažiuo, gauna retas tik darbą, skursta, kala pinigą, kad parvykus Tėvynėn. Niekur taip nėra malonu, kaip savųjų tarpe.

Jeigu kas norėtų turėti geras atostogas, smagiai praleisti laiką ir savo doleriais paremti Lietuvos ūkį, patartina ateinančią vasarą atsilankyti Lietuvoje. Ten yra kumpių, dėšrų, rupios duonutės, daug tyro oro ir gerų žmonių.

Į mūsų klebono sutiktuves buvo atvykę septyni klebonai ir apie 300 žmonių. Visa parapija džiaugiasi, jog gerb. klebonas grįžo daug sveikesnis iš Lietuvos, negu važiuo. *Roželių Bukietas.*

Klausimai ir Atsakymai

KLAUSIMAS. Bažnyčia pati žmonėms sako, kad Kristus ir Jo tikėjimas išgriovė stabus, sugriovė deginamų jiems aukų altorius, ir vėl ta pati Bažnyčia šiaandien viską atbudavoja. Vėl įvyksta deginimas aukų. Nedegina ožių, avinų, tai nors taukus pila į stiklines ir smardina bažnyčias. Vis tai Dievo garbei?

“Katalikas” iš Worcesterio.

ATSAKYMAS. Keisti tavo klausimai, kurie susideda iš nešvarių kaltinimų Bažnyčios. Išrodo, kad tavo dvasioje įsigalėjęs kokis tai nelemtas mišinys.

Buvo paskelbtas Mozės laikuose įsakymas “Neturėsi kitų dievų, tik mane vieną.”

Tą įsakymą žmonija pamiršo. Ji išsigalvojo įvairiausių dievų, pastatė jų stabus ir degino jiems aukas. Tai buvo priešinga pačiam protui ir Dievo valiai.

Jėzus Kristus, tas Dievo Sūnus, tapęs žmogumi, paskelbė iš naujo tą įsakymą “Neturėsi kitų dievų, kaip tik vieną Dievą.”

Kas tik ir kur tik tą Jėzaus mokslą priėmė, panaikino stabų altorius ir jiems aukas. Katalikų Bažnyčios misijonieriai šiaandien visuose pasaulio kraštuose skelbia Kristaus mokslą, naikina stabus, jų altorius ir deginamas stabams aukas. Tai žino ne tik katalikai, bet ir nekatalikai.

Tu savo klausime tvirtini priešingai. Tokį baisų ir baurų kaltinimą, kurio kiti nedrįstų galvon įsileisti, tu viešai skelbi. Savo tvirtinimą remi deginamomis katalikų bažnyčiose lempelėmis ir žvakėmis.

Žinoma, jei tau Jėzaus Kristaus, Marijos, apaštalų ir kitų šventųjų paveikslai ir stovylos yra stabai, tai tu gali sau manyti, kad deginamos ties jomis lempelės yra aukos tiems stabams.

Gi visiems tikintiems katalikams yra

žinoma, ką paveikslai ir stovylos reiškia ir tai buvo nuodugniai išaiškinta “Laive,” tai jie supranta ir ką tos lempelės reiškia.

Dievas uždraudė deginti aukas stabams, bet Jis įsakė daryti aukas Jo garbei. Katalikų Bažnyčioje daromos aukos Dievo garbei ir deginamos pavidale žvakių ir lempelių.

Dievas neuždraudė garbinti Jį Jo šventuosiuose ir per šventuosius. Jis net daug stebuklų darė ir daro per šventuosius. Jis suteikė ir teikia daug malonių per šventuosius, tat katalikai ir šventųjų pagarbai dega žvakes ar lempeles.

KLAUSIMAS. “Laivas” eina mano vyro vardu. Tik vienas mudviejų yra užrašytas remėju. Vyras neskaito “Laivo”, nekalba ražančiaus už mirusius narius. Aš skaitau “Laivą” ir kalbu ražančių. Ar yra kuriam nuodėmė?

J. S. L.

ATSAKYMAS. Vyro ir moteries turtas yra bendras. Judu abu galite skaitytis vienu bendru remėju. Tu pildai pareigas, tai tau eina didesni nuopelnai ir atlydai. Vyrui eina dalis nuopelnų, kurie eina iš vienuolių maldų, atlaikomų šv. mišių ir kitų gerų darbų.

Jei remėjas nesukalba savo kasdienių nario maldų ir ražančiaus už mirusius narius nuodėmės neturi, bet nei nuopelnų neturi ir, galimas daiktas, kad jam mirus, mažiau teks nuopelnų išmaldų, kuriuos bus kalbėtos už jo sielą. Jis nesigailėjo kitų, tai ir pats mažiau susilauks pasigailėjimo.

KLAUSIMAS. Kas tai yra Kerubimai ir Serafinai? Ar jie angelai, ar šventieji?

O. E. O. Mass.

ATSAKYMAS. Jie yra angelai.

LIETUVOS ŽINIOS

Didelis Gaisras Mariampolėje.

Spalių 15 d. Mariampolėje kilo didelis gaisras. Gaisras prasidėjo iš p. Rozentalio ir Bridulio namų, esančių Gedimino gatvėje. Kadangi gaisrininkai atvyko pavėluotai, tai gaisras niekeno nekliudomas išsiplėtė gana greitai. Sudegė Rozentalio namai, kurie buvo apdrausti 88,000 litų sumai ir Bridulio ratų dirbtuvė — neapdrausta ir gerokai nukentėjo gretimas Bagdauskio namas.

Iš viso gaisro padaryti nuostoliai siekia per 120,000 litų. "M. L."

Pradėjo Supirkinėti Kiaules.

Rusų valdžia nutarė iš Lietuvos supirkti 10,000 veislinių kiaulių. Kiaules Lietuvoje supirkinėti pavesta "Lietuvos Eksporto" bendrovei. Dalis kiaulių jau supirktas ir pasiųsta. Kiaules turi supirkti ligi lapkričio 1 d. "M. L."

Išėvybės Įstatymo Pakeitimas.

Išėvybės įstatymo 20 paragr. numato, kad iš Lietuvos išvažiuoti galės vyrai iki 17 metų ir mergaitės iki 21 metų tik su savo tėvais, vyrais, pilnamečiais broliais ir seserimis arba oficialiais globėjais. Keliauti vieni pas artimesnes gimines galės tik su ta sąlyga, jei pristatys tų pakvietimą, patvirtintą vietos lietuvių konsulo toje šalyje, į kurią rengiasi važiuoti.

Tuo būdu bus galima geresnė eingrantų kontrolė ir mūsų mergaitės galės geriau išvengti suvedžiotojų. "M. L."

Žemės ūkio ministerio p. Aleksos pareiškimai spaidei.

Rugsėjo 18 d. žemės ūkio ministeris p. Aleksa priėmė spaudos atstovus ir padarė jiems pranešimą. Kalbėdamas apie derlių pareiškė; kad jis esąs šiemet neblogiausias. Tik javų kainos labai žemos. Kviečių kainas palaikysianti valdžia maždaug 17 litų centneriui. Derybose su latviais dėl prekybos sutarties sudarymo, norima išsiderėti, kad latviai kasmet iš mū-

sų pirktų 100,000 centnerių kviečių ir jiems 5 litais sumažintų muitą. Bet jei ir to nepavyktų padaryti, valdžia vis tiek svarsto priemones kaip kviečių kainą nustatyti pastovią (17 lit.). Kiaulių eksportas 2 ir vienas trečdalis karto didesnis negu pereiniais metais. Sviesto eksportas taip pat žymiai didesnis. Kiaulių pastovios kainos garantuotos ketveriems metams. Sviesto pirmos rūšies kainos taip pat palaikomos. Su malūnų sindikatu, kuris, varydamas didelį pelną, numuša javų kainas ir išnaudoja ūkininkus, bus pradėta kova. Duonai atpiginti Kaune bus pastatyta didelė moderniška kepykla, kuri galės aprūpinti trečdalį Kauno gyventojų. Stambesnius malūnus ir kepyklą greičiausiai perims "Lietūkis," kuriam bus pavesta reguliuoti javų kainos. Sovietai Lietuvoje nori pirkti apie 6 — 7 tūkstančius kiaulių veislei, už kurias mokės šiek tiek brangiau, kaip už bekonines. Visas pasaulis pergyvena didelį žemės ūkio krizį ir dėl to yra palinkimas kainoms kristi.

Kas nori padaryti skubų biznį, ką nors pirkti, parduoti, — skelbkites "Drauge", nes "Draugas" kasdien aplanko daugybę tūkstančių lietuviškų šeimynų.

"Draugo" knygyne galite gauti įvairiausių knygų. Reikalaukit katalogo. Jis siunčiamas veltui. "Draugo" adresas: 2334 So. Oakley Ave., Chicago, Ill.

Telefonas Canal 7233

PETRAS CIBULSKIS
Maliavojimo Kontraktorius

DAŽŲ IR POPIEROS
KRAUTUVĖ

2334 So. Leavitt Str., Chicago, Ill.